

Andrew Lang

100 ročné rozprávky (2.séria)

Červená kniha rozprávok

Andrew Lang

100 ročné rozprávky [2.séria]

Červená kniha rozprávok

Krátka anotácia:

Príbehy a rozprávky v slovenčine určené hlavne pre deti, ktoré už vedia čítať, ale i pre mladších či starších. Veľmi dobre rozvinú slovnú zásobu a fantáziu. Pozbieral ich Andrew Lang z celého sveta pred viac ako 100 rokmi. Po cenných radách z Jazykovedného ústavu Ľ. Štúra SAV sa nám konečne podarilo vykresiť hodnotné dielo, ktoré Vám teraz predkladáme. Pritom dúfame, že Vám prinesie toľko pekných a zaujímavých zážitkov, ako nám, ktorí sme toto dielo tvorili. Kniha obsahuje 36 rozprávok a poviedok.

** (1,2k=1200 slov) – označuje dĺžku poviedky v tisícoch slovách. Poviedky sú usporiadané od najkratšej po najdlhšiu.

Autori: Robert Hodosi, Andrew Lang, + ďalší

Editoval a pozbieral: Andrew Lang

Rok pôvodného vydania: 1890

Originálny názov: The Red Fairy Book

Preložil a editoval: Róbert Hodoši

(Eduard Rodos, +kolektív)

Vydal: Robert Hodosi, Lovce

1.slovenské vydanie: v roku 2019

Počet strán: 345 (PDF)

PDF => ISBN: 978-80-570-0730-2

(EAN: 9788057007302)

EPUB => ISBN: 978-80-570-0731-9

(EAN: 9788057007319)

MOBI => ISBN: 978-80-570-0732-6

(EAN: 9788057007326)

Obsah

1. Šesť hlupákov ** (0,7k=700 slov)
2. Hlas smrti ** (1,0k=1000 slov)
3. Matka Perinbaba ** (1,0k)
4. Úžasný hudobník ** (1,0k)
5. Malá Zlatá čiapočka ** (1,2k)
6. Rapuncelka ** (1,3k)
7. Zlatá hus ** (1,5k)
8. Chytač potkanov ** (1,8k)
9. Káčerov chvost ** (1,8k)
10. Dvanásť bratov ** (1,9k)
11. Škaredá a pekná nevesta ** (2,0k)
12. Traja trpaslíci ** (2,0k)
13. Tri princezné z Bielej zeme ** (2,0k)
14. Rozzúrená pradiarka ** (2,1k)
15. Norko a princ Ivan ** (2,2k)
16. Sedem žriebät ** (2,2k)
17. Brat a sestra ** (2,3k)
18. Farmár Čibrada ** (2,6k)
19. Snehulienka a 7 trpaslíkov ** (2,9k)
20. Dvanásť tancujúcich princezien ** (3,2k)
21. Flákatý zúrivák ** (3,4k)
22. Jano a strúčik fazule ** (3,8k)
23. Čarovná breza ** (3,9k)
24. Smrť Nesmrteľného Koščeja ** (3,9k)
25. Zámok Soria Moria ** (4,0k)
26. Začarované prasiatko ** (4,1k)

- [27. Malá dobrá myška ** \(4,2k\)](#)
- [28. Kari Županová ** \(4,6k\)](#)
- [29. Minikin ** \(4,6k\)](#)
- [30. Začarovaný kanárik ** \(4,6k\)](#)
- [31. Čierny zlodej a Rytier z rokliny ** \(5,0k\)](#)
- [32. Princezná Rozeta ** \(5,1k\)](#)
- [33. Majster zlodej ** \(5,4k\)](#)
- [34. Princezná Májová ruža ** \(5,6k\)](#)
- [35. Zlatá vetvička ** \(6,0k\)](#)
- [36. Gracióza a Persinet ** \(6,2k\)](#)

1. Šest' hlupákov **** (0,7k=700 slov)**

Kde bolo, tam bolo, žilo raz jedno dievča, ktoré dosiahlo už vek tridsaťsedem rokov bez toho, že by mala vôbec niekedy milenca alebo frajera, lebo bola taká pochabá, že sa s ňou nikto nechcel zosobášiť.

Avšak jedného dňa k nim prišiel jeden mladý muž dvoriť tejto mladej žene. Jej matka žiarila od radosti. Poslala svoju dcéru do pivnice natočiť za džbán piva.

Keďže sa dievča dlho nevedelo vrátiť naspäť, išla sa dolu pozrieť, že čo sa jej stalo. Našla ju sedieť na schodoch. Hlavu mala položenú na rukách a pivo medzitým tieklo po celej dlážke, lebo zabudla zatvoriť kohútik. „Čo tam robíš?“ spýtala sa jej matka.

„Rozmýšľala som nad tým, ako pomenujem moje prvé dieťa, keď sa zosobášim s tým mladým mužom. Všetky mená v kalendári sú už obsadené.“

Matka si sadla na schody vedľa svojej dcéry a povedala: „Moja drahá, porozmýšľam s tebou o tom.“

Otec, ktorý zostal na poschodí s mladým mužom, bol veľmi prekvapený, že ani jeho manželka, ani jeho dcéra sa nevedeli vrátiť späť. Bol na rade ísť ich pohľadať. Našiel ich sedieť na schodoch, zatiaľ čo pivo tieklo po celej dlážke z kohútika, ktorý bol úplne otvorený.

„Čo tu robíte? Pivo tečie po celej pivnici.“

„Rozmýšľali sme nad tým, aké mená dáme deťom, ktoré bude mať naša dcéra s tým mladým mužom. Všetky mená v kalendári sú už obsadené.“

„Nuž,“ povedal otec, „porozmýšľam o tom s vami.“

Keďže sa ani matka, ani dcéra, ani otec nevracali z pivnice už hodnú chvíľu, ctiteľ začínal byť netrpezlivý, tak zišiel za nimi dolu pozrieť sa, čo tam všetci môžu robiť. Našiel ich sedieť na schodoch a pivo tieklo po celej dlážke z kohútika, ktorý bol úplne otvorený.

„Prosím vás, čo na svete tu všetci robíte? Prečo ste sa nevrátili hore? A prečo ste nechali tiecť všetko to pivo na dlážku po celej pivnici?“

„Áno, ja viem, môj mladý chlapec,“ povedal otec, „ale keď si vezmeš našu dcéru, aké mená dáte vašim deťom? Všetky mená v kalendári sú už použité.“

Keď mladý muž počul túto odpoveď odpovedal:

„Nuž dobre! Zbohom! Ja idem svojou cestou. Keď nájdem troch hlúpejších ľudí, ako ste vy, vrátim sa späť a vezmem si vašu dcéru za manželku.“

Tak pokračoval vo svojej ceste. Potom, ako prešiel dlhú cestu, dostal sa do ovocného sadu. Uvidel tam hrbu ľudí, ako oberali vlašské orechy a snažili sa ich nabrat' vidlami na vozík.

„Čo tam robíte?“ spýtal sa.

„Chceme naložiť vozík orechmi, ale nejako sa nám to nedarí.“

Tak im poradil, aby si zohnali košík, orechy vložili doňho a potom ich vysypali do vozíka.

„Nuž,“ povedal si pre seba, „už som našiel niekoho pochabejšieho, ako boli tí traja.“

Tak si pokračoval vo svojej ceste ďalej. Po istom čase prišiel do lesa. Tam uvidel muža, ktorý sa snažil nakrmiť svoje prasa žalud'mi. Ale robil to tak, že sa snažil donútiť svoje prasa, aby vyšlo na strom a tam sa najedlo.

„Čo robíš, dobrý muž?“ spýtal sa.

„Chcem, aby sa moje prasa najedlo žalud'ov, ale nemôžem ho dostať na tento dub.“

„Keby si sa vyštveral na strom a potriasol konármi, žalude by popadali dolu a tvoje prasa by si ich pozbieralo a najedlo sa.“

„Ó, nikdy som nad tým takto nerozmýšľal.“

„Tak toto je ďalší hlupák,“ pomyslel si ctiteľ.

Niekde ďalej na svojej ceste stretol muža, ktorý nikdy nemal oblečené nohavice a práve sa snažil si jedny obliecť. Tak ich zavesil na strom a snažil sa do nich skočiť oboma nohami naraz.

„Bolo by oveľa lepšie, kebyže ich držíš v rukách,“ povedal mu mladý muž. „Potom vlož jednu nohu do jednej diery a druhú do druhej.“

„Ó, božemôj! Máš pravdu. Si bystrejší než ja, lebo bez teba by som na to nikdy nebol prišiel.“

Napokon teda našiel troch ľudí pochabejších ako jeho nevesta, či jej otec alebo matka. Tak sa ctiteľ vrátil naspäť a zosobášil sa s mladou ženou.

Po čase sa im narodilo množstvo múdrych detí a všetci boli veľmi šťastní.

@[Hainaut; M.Lemoine. La Tradition. No, 34; Andrew Lang, Robert Hodosi]@***

2. Hlas smrti **** (1,0k=1000 slov)**

Kde bolo, tam bolo, žil raz jeden muž, ktorý si neželal nič iného a modlil sa len kvôli tomu, aby bol bohatý. Cez deň i v noci nemyslel na nič iného.

Napokon jeho modlitby boli vypočuté a stal sa z neho veľmi bohatý a zámožný muž. Teraz, keď bol bohatý a mal toľko toho, čo mohol stratiť, cítil, že by bola hrozná vec, keby zomrel a nechal všetko toto bohatstvo na tomto svete. Tak sa rozhodol, že vyhladá krajinu, kde sa nezomiera. Pripravil sa na cestu, rozlúčil sa s manželkou a začal cestovať. Kedykoľvek prišiel do nejakej krajiny, prvá otázka, ktorú sa spýtal bola, že či ľudia zomierajú v tej krajine. Keď počul, že áno, pokračoval vo svojom putovaní ďalej. Napokon prišiel do krajiny, kde ľudia nepoznali ani význam slova smrť. Náš cestovateľ sa veľmi potešil, keď to počul a spýtal sa:

„No určite je veľmi veľa ľudí vo vašej krajine, keď nikto nezomiera?“

„Nie,“ odpovedali mu, „nie je tu veľké množstvo ľudí v našej zemi, lebo z času načas počuť hlas, ako niekoho volá a potom ďalšieho, a ktokoľvek počuje ten hlas sa vezme a odíde preč a nikdy sa nevráti naspäť.“

„A oni vidia toho, kto ich volá, alebo počujú len jeho hlas?“

„Oni ho aj počujú aj vidia,“ odpovedali mu.

Nuž, muž bol veľmi užasnúť nad tým, že ľudia boli takí sprostí, že nasledovali hlas, hoci vedeli, že potom sa už nikdy nevrátia. Tak išiel naspäť domov. Zhromaždil všetko svoje bohatstvo. Vzal svoju manželku, celú rodinu a rozhodol sa, že sa usadí v tej krajine, kde ľudia nezomierajú, ale v ktorej namiesto toho počujú hlas, ktorý ich volá preč do inej zeme, odkiaľ sa nikdy nevrátia. Povedal, že keď on alebo niekto z jeho rodiny bude počuť ten hlas, že mu nebudú venovať žiadnu pozornosť, nech by ich akokoľvek hlasno volal.

Keď sa usadili vo svojom novom dome, všetko okolo seba si usporiadali tak, ako sa mu páčilo, aby sa mu dobre žilo. Potom varoval svoju manželku a celú rodinu, že ak nechcú zomrieť, aby za žiadnych okolností nepočúvali hlas, ktorý ich raz bude volať preč z krajiny.

Niekoľko rokov sa im dobre žilo a boli šťastní vo svojom novom domove. Ale v jeden deň, zatiaľ čo všetci sedeli okolo okrúhleho stola, jeho

manželka začala zrazu nahlas vraviť:

„Ja už idem! Ja už idem!“

A začala hľadať svoj kožušinový kabát, ale jej manžel vyskočil, chytil ju pevne za ruku a vyčítal jej, vraviac:

„Nepamätáš si, čo som ti povedal? Zostaň tam, kde si, ak si neželáš zomrieť.“

„Ale nepočuješ ten hlas, čo ma volá?“ odpovedala. „Ja sa idem iba pozrieť, prečo ma chcú. Hneď sa vrátim späť.“

Zápasila a usilovala sa dostať preč od svojho manžela a ísť tam, kde ju hlas zvolával. Ale on ju nenechal odísť. Zatvoril a pozamkynal všetky dvere na dome. Keď uvidela, že toto urobil, povedala:

„Máš pravdu, drahý manžel. Urobím tak, ako si želaš. Zostanem tu, kde som.“

Tak manžel jej uveril, že všetko je v poriadku a že si to rozmyslela. Myslel si, že prekonal jej šialené nutkanie poslúchnuť hlas. Ale o niekoľko minút neskôr urobila prudký pohyb k jedným dverám, otvorila ich a vytratila sa von. Manžel ju nasledoval. Chytil ju za kožuch a úpenlivo ju prosil a naliehal, aby nikam nešla, lebo už sa určite nikdy nevráti naspäť. Ona mu neodpovedala. Pustila ramená dozadu, nahla sa dopredu a vyzliekla sa z kabáta, ktorý zostal v manželových rukách. On, chudák, zostal ako zarazený a sledoval ju, ako sa od neho ponáhľala preč. Volala s vysokým hlasom, ako bežala:

„Ja už idem! Ja už idem!“

Keď už bola mimo dohľadu svojho manžela, tomu sa prinavrátili zmysly, vrátil sa do domu a šomral si pre seba:

„Ak je ona taká pochabá, že si žela zomrieť, nedokážem tomu zabrániť. Varoval som ju a prosil, aby nevenovala žiadnu pozornosť tomu hlasu, nech by bol akokoľvek hlasný.“

Nuž, dni, týždne, mesiace, a roky prešli a nič nenarušilo pokojný chod domácnosti. Ale v jeden deň bol muž, ako zvyčajne, u holiča dať sa oholiť. Obchod bol plný ľudí. Jeho brada bola pokrytá penou na holenie. Keď vtom sa

zrazu postavil a nahlas povedal:

„Ja nepôjdem! Počuješ? Ja nepôjdem!“

Holič a ostatní ľudia ho sledovali s úžasom. Ale on sa pozrel na dvere a vyhlásil:

„Hovorím ti raz a navždy, ja nemienim ísť, tak choď preč!“

O niekoľko minút zvolal znovu:

„Choď preč, vravím ti. Lebo to bude pre teba horšie. Môžeš ma volať, koľko len chceš, ale nikdy ma nedonútiš ísť za tebou.“

A on sa tak nahneval, že by ste si mysleli, že niekto skutočne stojí pri dverách a volá naňho. Napokon vyskočil, chytil britvu holičovi z ruky a zvolal:

„Daj mi tú britvu. Ja ho naučím nechať ľudí v budúcnosti na pokoji.“

A vybehol z domu, ako keby bežal za niekým, koho však nikto iný nevidel. Holič bol rozhodnutý, že nechce prísť o svoju britvu, tak prenasledoval muža. Obaja bežali v plnej rýchlosti, až dobehli ďaleko za mesto. Keď zrazu muž spadol strmhlav do priepasti a nikdy ho už nikto nevidel. Tak on tiež, proti svojej vôli, bol nútený nasledovať hlas, ktorý ho volal.

Holič odišiel domov pohvizdujúc si. Blahoželal si sám sebe, ako sa mu podarilo uniknúť. Všetkým povedal, čo sa stalo. Všetci ľudia po celej krajine sa hlučne rozprávali o tom, že ľudia, ktorí odišli a nikdy sa nevrátili, padli do tej priepasti. Dovtedy nikto nevedel, čo sa stalo ľuďom, ktorí počuli hlas a nasledovali jeho volanie.

Ale keď huf ľudí prišiel z mesta preskúmať tú zlú osudnú priepasť, ktorá pohltila také množstvo ľudí, a predsa sa nezdala byť plná, nenašli vôbec nič. Všetko, čo tam mohli zbadáť, bola rozsiahla planina, ktorá, ako sa zdalo, tam bola už od začiatku sveta. A od toho času ľudia v tej krajine začali zomierať ako obyčajní smrteľníci na celom svete.

@[Roumanian Tales from the German of Mite Thremnitz; Andrew Lang, Robert Hodosi]@***

3. Matka Perinbaba **** (1,0k)**

Kde bolo, tam bolo, kde sa voda sypala a piesok sa lial, žila raz jedna vdova, ktorá mala dve dcéry. Jedna bola pekná a bystrá, druhá bola škaredá a lenivá. Ale keďže tá škaredá bola jej vlastná dcéra, ľúbila ju nadovšetko. A tá pekná musela robiť všetku prácu v dome. V skutočnosti tam len slúžila ako slúžka a robila všetky domáce práce. Každý deň sedávala pri studni a musela priasť vlákno, až dokedy ju neboleli prsty a nemala ich krvavé. V jeden deň jej kvapla kvapka krvi na vreteno. Tak ho namočila do studne, lebo ho chcela umyť. Ale nešťastnou náhodou jej vypadlo z ruky a padlo rovno do studne. Bežala ku svojej macoche, ale tá ju len kruto vyhrešila a bola k nej taká neľútostná, že jej v hneve povedala:

„Nuž, keďže si upustila vreteno do studne, musíš ísť preňho. A neukazuj sa mi pred očami predtým, ako ho neprinesieš so sebou.“

Potom sa nešťastné dievča vrátilo ku studni. Nevedelo, čo má urobiť. V nešťastí a zúfalstve skočila do studne a potopila sa vo vode až naspodok. Na čas stratila vedomie. Keď prišla naspäť k sebe a nadobudla vedomie, zrazu sa ocitla ležať na zemi uprostred krásnej lúky. Slnko jasne žiarilo nad hlavou na okolí kvitli tisícky kvetov. Vstala a potulovala sa po tomto čarovnom mieste. Až prišla ku peci plnej chleba. Ten chlieb na ňu zavolal:

„Jáj! Vezmi ma preč, lebo inak zhorím na popol. Už som dostatočne upečený.“

Tak rýchlo pristúpila k peci. Vybrala z nej všetky bochníky, jeden po druhom. Potom išla trochu ďalej a prišla ku stromu obsypaného krásnymi do ružova sfarbenými jablkami. Ako prechádzala okolo, ten na ňu zavolal:

„Jáj! Zatrás so mnou, zetrás. Moje jablká sú už celkom zrelé.“

Urobila tak, ako ju požiadal. Zatriasla stromom a jablká popadali dolu ako dážď a žiadne z nich nezostalo na strome. Keď ich pozbierala na kopy, išla svojou cestou ďalej. Tu prišla na svojej ceste k malému domu, pri dverách ktorého sedela stará žena. Stará dáma mala také veľké zuby, že dievčina sa vyľakala a chcela utiecť preč, ale stará žena na ňu zavolala:

„Čo sa obávaš, dieťa moje? Zostaň so mnou a buď mojou dobrou malou

slúžkou. Ak dobre urobíš svoju prácu, dobre ťa odmením. Ale musíš byť veľmi opatrná v tom, ako ustelieš moju posteľ. Musíš natriasť moju perinu poriadne, až z nej bude perie lietat'. Potom ľudia vo svete povedia, že sneží, pretože ja som matka Perinbaba.“

Rozprávala tak vľúdne a láskavo, že dievčina bola zo srdca dojatá a okamžite súhlasila vstúpiť do služby. Pracovala pre starú ženu najlepšie, ako len vedela. Natriasala perinu tak dobre, až perie lietalo na okolí ako snehové vločky. Tak si viedla spokojný život. Nikdy nedostala pokarhanie. Žila z plodov, ktoré im poskytovala úrodná zem. Po istom čase s matkou Perinbabou začala byť smutná a depresívna. Najskôr nevedela, čo sa s ňou deje. Potom si uvedomila, že žiali za domovom. Tak išla za matkou Perinbabou a povedala jej:

„Ja viem, že mi je tu tisíckrát lepšie ako kedykoľvek predtým v mojom živote. Napriek tomu, mám veľkú túžbu ísť domov. Aj keď si ku mne veľmi láskavá a dobrá, nemôžem tu dlhšie zostať, ale sa musím vrátiť ku svojim ľuďom.“

„Tvoja túžba za domovom ma teší,“ povedala matka Perinbaba, „a pretože si mi slúžila tak verne a oddane, sama ti ukážem cestu späť na svet.“

Tak ju vzala za ruku a viedla ju k otvoreným dverám. Ako dievčina prechádzala cez ne, celú ju pokryl zlatý dážď, od hlavy až po päty.

„To je odmena za to, že si mi tak dobre slúžila,“ povedala matka Perinbaba a dala jej vreteno, ktoré jej spadlo do studne. Potom zatvorila dvere a dievča sa ocitlo naspäť vo svete, neďaleko od svojho domu. Keď prechádzala okolo kurníka, stará sliepka, ktorá sedela na múre, zakotkodákala:

„Kvok, kvok, kotkodák, naša zlatá slúžtička sa nám vrátila naspäť.“

Išla rovno ku svojej macoche. Keďže sa vrátila celá pokrytá zlatom, bola doma veľmi vítaná.

Začala rozprávať všetko, čo sa jej prihodilo. Keď jej nevlastná matka počula, ako prišla ku svojmu bohatstvu, veľmi úzkostlivo chcela zabezpečiť rovnaké bohatstvo aj pre jej záhalčivú, škaredú dcéru. Tak jej povedala, nech si sadne pri studňu a ide priať. Aby zakrvavila vreteno, vložila jej ruku do trnia na živom plote a prepichla jej trňom prst. Potom hodila vreteno do studne

a nechala ju do nej skočiť. Takisto ako i jej sestra sa ocitla na krásnej lúke. Pobrala sa tou istou cestou. Keď prišla k pekárskej peci, chlieb na ňu začal volať:

„Jáj! Vezmi ma preč z pece, lebo inak zhorím na popol. Už som dostatočne upečený.“

Ale dievča dobré na nič odpovedalo:

„Dobrý vtíp, skutočne. Nebudem si špiniť moje ruky tebou!“

A pokračovala ďalej. Čoskoro prišla k jabloni, ktorá zvolala:

„Jáj! Zatrás so mnou, moje jablká sú už celkom zrelé.“

„Pôjdem radšej ďalej od teba, aby mi jedno z nich nespadlo na hlavu.“

A išla si svojou cestou. Keď prišla k domu matky Perinbaba, vôbec sa jej neobávala, lebo už bola upozornená na jej veľké zuby. Hneď ochotne súhlasila, že jej bude slúžiť. Prvý deň pracovala veľmi usilovne a urobila všetko, čo jej pani prikázala, lebo myslela na zlato, ktoré by mala od nej dostať. No hneď na druhý deň zlenivela. A na tretí deň ani nevstala ráno. Vôbec nepripravila matke Perinbabe posteľ tak, ako mala. Ani duchnu nenatriasla poriadne, aby perie lietalo. Tak jej pani sa skoro zunovala a prepustila ju, čo veľmi potešilo lenivé stvorenie.

„Teraz, pomyslela si, ma pokryje zlatý dážď.“

Matka Perinbaba ju priviedla k tým istým dverám ako jej sestru, ale keď prechádzala cez dvere namiesto zlata ju celú pokryl čierny asfalt.

„To je odmena za tvoju službu,“ povedala matka Perinbaba a zavrela za sebou dvere.

Tak lenivé dievča prišlo domov celé pokryté asfaltom. Keď ju uvidela stará sliedka z vrchu múra, zvolala hlasno:

„Kvok, kvok, kotkodák! Naša špinavá, lenivá lajda prišla naspäť domov.“

A čierny asfalt bol taký lepkavý, že jej zostal na koži už celý život a nikdy z nej už nezišiel dolu.

To bol príbeh o usilovnej dievčine a o lenivej dievčine.

@[Grimm, Andrew Lang, Robert Hodosi]@***

4. Úžasný hudobník **(1,0k)

Kde bolo, tam bolo, žil raz jeden úžasný hudobník. Jedného dňa sa sám potuloval po lese. Myslel pritom na jednu vec, potom na druhú, až napokon nemal nad čím premýšľať. Vtedy si povedal: „Čas je voči mne veľmi krutý, keď som celkom sám a v lese. Musím si nájsť nejakého príjemného spoločníka.“

Tak zobral svoje husle a začal na nich hrať, až sa to začalo ozývať na okolí. Po istom čase prišiel z húštiny vlk a pribehol až k nemu.

„Ó, to je predsa vlk,“ povedal úžasný hudobník. „Nemal som ani najmenšiu chuť na jeho spoločnosť.“

„Ó, môj drahý hudobník, ako nádherne ty hráš! Želám si, aby si ma to naučil.“

„To sa dá ľahko naučiť,“ odpovedal huslista. „Len musíš robiť presne to, čo ti poviem.“

„Samozrejme, budem,“ odpovedal vlk. „Sľubujem, že nájdeš vo mne najnadanejšieho žiaka.“

Tak sa dali do spolku a išli spolu svojou cestou. Po čase prišli k starému dubovému stromu, v ktorom bola dutina a uprostred kmeňa puklina.

„Teraz,“ povedal hudobník, „ak sa chceš naučiť fidlikať na husle, tu je tvoja šanca. Polož svoje predné labky do tejto pukliny.“

Vlk urobil, ako mu bolo povedané. Hudobník rýchlo uchopil veľký kameň a položil ho vlkovi pevne na predné labky, takže nemohol labkami vôbec hýbať. Bol nadobro uväznený.

„Počkaj, pokiaľ sa nevrátim,“ povedal huslista a šiel si svojou cestou.

Po istom čase si znovu pomyslel: „Čas je voči mne veľmi krutý, keď som celkom sám a v lese. Musím si nájsť nejakého príjemného spoločníka.“

Tak vytiahol svoje husle a začal silno fidlikať na husle. I prikradla sa k nemu líška spomedzi stromov.

„Aha, koho tu máme?“ povedal hudobník. „Líška! Nuž, nemal som

najmenšie želanie na jej spoločnosť.“

Líška prišla rovno k nemu a povedala:

„Môj drahý priateľ, ako nádherne ty hráš na husliach. Tiež by som chcela vedieť fídlíkať tak dobre, ako ty.“

„Nič nie je ľahšie,“ povedal hudobník, „ak sľúbiš, že urobíš presne to, čo ti poviem.“

„Istotne,“ odpovedala líška, „stačí len slovo povedať.“

„Nuž dobre, nasleduj ma,“ odpovedal muzikant.

Keď prešli spoločne kúsok cesty, prišli k chodníku, vedľa ktorého rástli po oboch stranách vysoké stromy. Tu hudobník zastavil. Pevne zohol konár liesky k zemi z jednej strany chodníka a položil na jeho koniec svoju nohu, aby ho držal dole. Potom zohol konár z druhej strany a povedal:

„Daj mi tvoju ľavú labku, moja malá líška, ak si skutočne želáš naučiť sa hrať na husle.“

Líška urobila, ako jej povedal. Hudobník jej labku priviazal k jednej vetve stromu.

„Teraz, moja priateľka,“ povedal, „daj mi tvoju pravú labku.“

Túto priviazal k druhej vetve. Pozorne skontroloval, či jeho povrazy pevne držia a odstúpil z koncov konárov. Tie sa vzpriamili do výšky a vyzdvihli líšku uprostred chodníka do vzduchu.

„Len počkaj tam, kde si, kým sa nevrátim,“ povedal hudobník a išiel si svojou cestou.

Keď bol sám, znovu si povedal:

„Čas je voči mne veľmi krutý, keď som celkom sám a v lese. Musím si nájsť nejakého príjemného spoločníka.“

Tak vytiahol svoje husle a začal na nich veselo hrať ako predtým. Tentokrát za zvukom hudby pribehol malý zajac.

„Ó! Zajac prichádza,“ povedal úžasný hudobník. „Ani prinajmenšom som si neželal zajaca za spoločníka.“

„Ako nádherne hráš, drahý pán muzikant,“ povedal malý zajac. „Želám si, aby som tiež vedel tak hrať ako ty.“

„To sa dá ľahko naučiť,“ odpovedal hudobník. „Len musíš urobiť presne to, čo ti poviem.“

„To urobím,“ povedal zajac. „Nájdeš vo mne toho najpozornejšieho žiaka.“

Išli chvíľu spolu, až prišli do lesa, kde rástli topole. Hudobník uviazal dlhý povraz zajacovi okolo krku a druhý koniec priviazal ku stromu.

„Teraz, môj drahý priateľ,“ povedal hudobník, „obehni dvadsaťkrát okolo stromu.“ Zajac tak urobil. Keď obehol dvadsaťkrát okolo stromu, povraz sa omotal okolo kmeňa, takže úbohý malý zajac bol pevne uväznený na povraze. Mohol hrýzť a škriabať, koľko sa len dalo. Napriek tomu sa nevedel oslobodiť a povraz sa mu len stále viacej a viacej zarezával do jeho jemného krku.

„Počkaj, pokiaľ sa nevrátim,“ povedal hudobník a šiel si svojou cestou.

Medzitým vlk ťahal, hrýzol a škriabal kameň, až napokon sa mu podarilo vytiahnuť svoje labky von spod kameňa. Plný hnevu sa ponáhlal za hudobníkom. Bol rozhodnutý, že keď stretne hudobníka, že ho roztrhá na kusy. Keď ho videla líška bežať okolo, zavolala naňho tak hlasno, ako len vedela:

„Braček vlk, zachráň ma, hudobník ma tiež oklamal.“

Vlk potiahol dolu konáre, rozhrýzol povrazy a oslobodil líšku. Tak išli cestou spolu a obaja prisahali hudobníkovi pomstu. Našli úbohého, uväzneného malého zajaca. Oslobodili ho a všetci traja sa vybrali hľadať svojho nepriateľa.

Počas tohto času sa hudobník znovu cítil osamotený a začal hrať na husle. Tentokrát bol šťastnejší s výsledkom. Zvuky hudby sa dostali do uší chudobného drevorubača, ktorý okamžite nechal svoju prácu a so svojou sekerou pod pazuchou prišiel počúvať hudbu.

„Konečne som našiel hodnotného spoločníka,“ povedal hudobník, „lebo som hľadal ľudskú bytosť, a nie divé zviera.“

A začal hrať tak čarovne na husliach, že chudobný muž tam stál ako

očarený. Jeho srdce sa dychtivo naplnilo radosťou, ako počúval veselú melódiu.

Ako tam stál, zjavili sa tam vlk, líška a zajac. Drevorubač hneď vycítil vo vzduchu nejaké darebáctvo. Zdvihol svoju ostrú, ligotavú sekeru a postavil sa pred hudobníka a povedal:

„Ak sa mu dotknete čo i len vlasu na hlave, dajte si pozor, budete sa zodpovedať mne a mojej sekere.“

Vtedy sa zvery vyplašili a bežali späť do lesa.

Hudobník zahral drevorubačovi jednu svoju najkrajšiu melódiu a potom pokračoval ďalej vo svojej ceste potešiť melódiou niekoho iného.

@[Grimm., Andrew Lang, Robert Hodosi]@***